

Octavian SERGENTU

În Gerul nostru

Poeme

**Coperta și desenele
de Marius Dan Ghenescu**

**Casa de Editură DOKIA
Cluj-Napoca, str.Padin 28**

www.dokia.ro

**Redactor: Radu Crețu
Copyright: Octavian SERGENTU
ISBN 978-973-1777-74-0**

Octavian SERGENTU

ÎnGerul nostru

Poeme

Casa de Editură DOKIA
Cluj-Napoca 2010

OCTAVIAN SERGENTU și POEZIA GERULUI NOSTRU

Motto: *"Plugarul a venit și a arat // Țara lui Abel! // Să fi fost oare Cain?"*

Când a sosit, din Republica Moldova, în Clujul universitar, cu o bursă, tânărul basarabean Octavian Sergentu avea deja în tolba sa poeme întregi, dovedind o remarcabilă asimilare laborioasă, intuitivă, a operelor unor mari creatori de limbaj, români-moldoveni, precum, și iată doar câțiva, dintr-un lung șir, Mihail Codreanu, George Bacovia și Nicolae Labiș. Propensiunea spiritului său creator, spre cunoașterea geometriei (geo)politice a Uniunii Europene, însă și a terorii și prăbușirii unui întins Imperiu al Răsăritului, nu l-a îndepărtat de artă, dimpotrivă: poezia sa a sporit în complexitate, devenind în același timp jurnalist, publicist, autor de articole și eseuri politice, analist-politolog, genuri cu totul prodigioase ale culturii scrise, acestea l-au transformat pe creatorul de poezie Octavian Sergentu într-un **scriitor complet**.

Volumul său de debut **ÎnGERUL NOSTRU** (Casa de Editură Dokia, 2010, Cluj-Napoca) reprezintă, din tot ceea ce a publicat până azi, prin reviste, o **antologie** esențială a gândirii și concepției unui om, ajuns sub aspre timpuri, în jurul vârstei mitice de 33 de ani – a Mântuitorului Isius Christos: „... Sunt beat după fecioara/ căreia i-am pierdut inelul./ Ea mă așteaptă în pragul unei **traduceri**/ Sau în fața unei **știri**/ La rubrica **pierderi**/ fiindcă aceea **matrimonială**,/ nu mai există! (...)/ Sorbeam din vinul pe care/ L-am

abandonat/ Cu mulți ani, în urmă,/ în **Era lui Gorbaciov**./ Și, nemairostand **vorbe**./ pe stradă/ Le transmiteam prin mesaje/ De pe **Net**./ Și ele reclamau să facem dragoste, **on line**./ Iar nouă ni s-a blocat **tasta**/ De care depindea/ Întreaga noastră viață!...”
(Istorie recentă)

Milenarist, în sensul terorii și presiunii **cronologiei** evenimentelor, tânărul OCTAVIAN SERGENTU structurează o crudă, ironică și aspră **viziune** nu autoreferențială, cât transmodernă, paradoxală și... **europocentrică**:

„Conflictul istoric/ Dintre autonomiile căptușite în dosul inimii/ Ce nu mai sunt explicite! (...)/ tăiem doar cașcavalul, în felii/ ca pe un contract.../ Și iarăși producem planul anticriză/ Confuz,/ precum covrigul de sare;/ Vine un credit ipotecar/ De la banca cu soluții,/ Care nu pune condiții/ de creare/ a unui nou guvern/ de Uniune Națională!.../ Încărcând știri, pe **itinternet**/ Și oferindu-ne nenumărate calamități/ expuse la televizor,/ Și la radio/ Ne rezervăm greve și proteste/ iubiri interzise/ Și lacrimi!...” **(Manipulare)**.

Expresivitatea a devenit **metapoetică**, în cazul lui Octavian Sergentu, scânteind peste fragilitatea, derizoriul, relativitatea existenței, avându-și sursa în „întortocheatul destin (geo) politic al timpurilor”, al sfârșitului de secol: „licăriri de comete” (prevestitoare de rău); „anotimpuri vărgate” (și „înghețate”); „perechi de erori”; „coduri, la altitudini”, „violente și altercații verbale”; „cobitoare **stafii**”; „greieri – dansând în rouă/ descoperindu-și Casa, Masa și Țara...”, „Căci fiecare își vinde haina/ Ca pe propriul suflet,/ fără să mai gândească la **dreapta**./ Sau la **stânga politică**./ La

imperii, sau la enclave,/ La marele Rock și Folk,/ Uitănd și de proximitatea Iadului/ Și a Raiului,/ De literatură și de viață/ Strecurată/ în pașapoartele biometrice/ Cu cifra hidrei/ Ori a Satanei! (...)/ Mișcarea de **Reîntregire**/ a Spiritului/ Trupului și Faptei,/ Ce pot schimba cămășile, de pe noi,/ Dar nu ne pot lua ochii/ Care fug după stele/ și înălțimi/ respirând vocale de mărimea portocalelor!..." (**Jocul Mijotca**).

Talentul cu totul de excepție al poetului OCTAVIAN SERGENTU îl ridică, unduitor, deasupra uscatei și aridei expresivități a eseistului, editorialistului și analistului politic. Intuind gramatica și codurile interioare ale **metaliteraturii**, el concepe o **poezie originală** și proaspătă, la antipodul conceptelor aleatorii și mișcătoare. Și întâlnim foarte rar aceste fenomene, **umiditatea** (și nu **secitatea**) e vegetală, ca infinitele tulpini ale pădurilor tinere, adăstând, verticale, limpiditatea, lumina. Iată o mostră subtilă, discret labișiană, amintindu-ne „**soarele, scurs pe pământ**”, austeritatea și asprimea **tatălui-vânător**, în celebra **Moarte a căprioarei**:

Și îngerii plâng după tine, **tată**,
Ah, cât te iubesc!... Cum te strig!...
Să revii în viața de altădată!...
Și îngerii plâng pentru tine, **tată**,
Ți-au dat aripile, să vrei în paradis,
Când lacrima lor cădea pe față
Și ne întrebau cât mai rămâi de trist?!...
Poate că îngerii noștri respiră
Și ne cântă, din depărtări,
Vechea noastră **inedită idilă**,

Rătăcită, în sens și uitări!...
Poate că îngerii suntem chiar noi,
Care purtăm calvarul sau poama,
Ce zace într-un vechi butoi,
Și are doar mireasmă de toamnă!...

.....
Poate că ei au plecat, în amurg,
Spre alte tărâmurii astrale,
Și ne încălzesc la vreun nou rug
Cu alți **îngeri**, cu alte **icoane**...”

Acest splendid și laconic poem este **capodopera**, care dă (și) titlul volumului: **ÎNGERUL NOSTRU** (și, fiind la **singular**, ne gândim să-l întrevădem-întrepătrundem pe acela care ocrotește **Patriile: îngerul Mihail**). Rareori întâlnim, la un poet – și este acesta și cazul tânărului OCTAVIAN SERGENTU, **drama** ascunsă cu stoicism, în străfunduri, în adâncimile spiritului, asemenea incandescenței lave a vulcanilor. Fosforescențele expresiei estetice vor năvăli, măcar ele, cândva, la suprafață?... Suferința crudă, tăinuită, seculară, erupe, printre vocabulele versurilor: „Am obosit să tune cerul, înnourat, în mine/
Și stelele să se ascundă/
Când vin multe ploii,
Să te blestem, să te urăsc, cu stângăcie/
Și-apoi să te doresc,
Când **suntem Noi!**...”/ „Am obosit să tot aștept minciuna,
respirând pe buze,
Ca zâmbetul și camuflatul tău sărut,
Care strivește mult mai rău, ca labele meduzei;
Am obosit să fie **slut!**...” (**ÎNGERUL NOSTRU**) Octavian Sergentu are un nume straniu, tranșant și simbolic, ca un **pseudonim**, trimitându-ne spre amintirea altor minunați **vizionari**, ca nume ostășești, din naștere: precum cel al lui Vasile Militaru,

dintre războaie, căpitan de lungă cursă al închisorilor comuniste. Poetul își împlinește, ironic-bacovian, „**toate profețiile politice**”, în ciuda „**vremurilor parșive**” și a „**divorțului timpului**”.

„Depart ești și tist e ceasul
Ca telefon-i mut și nici nu sună!...
Parșiva vreme dă impasul,
În inimă e cataclism și e nebună!...
Și nu te întorci, din depărtare,
Să spargi un vis aproape infernal,
Să redevii iluzia din zare;
Și inima, ce bate **la plural!**”
Promisiunea, paradisiacă,
este ironică, stingheră și nesigură,
fruct al unui viitor incert, pâlپând și neștiut:
„În părul tău se vor împleti trandafirii
Și luna îți vor aduce-o, din cer,
Când stelele se vor azvârli, în pâlپăire,
Frumoasa mea, din amintire,
Revino în viața mea, țî-o cer! (...)
Îți aduci aminte cum, odată,
Îmi vorbeai de sufletul-pereche și de zbor,
Că despărțirea e o erată
Ce n-am înlăturat-o, din calculator.
Și-acum, când totu-i vers și nostalgie
Și norii fîroși și-au făcut turn, în cer,
Frumoasa mea, din amintire,
Ce a fost **dorință**, astăzi este **stingher!**...”

Octavian Sergentu își concentrează poezia, aproape epigramatic-aforistic, căutând **esența** și atunci, **metapoezia** se transformă în **catren**, sau în **haiku**, paradoxale și memorabile metafore, înfruntând

perisabilitatea dogmelor și ideologiilor :

„Există cea mai mare **trecere**, în lume,
Când vine vreun ceas al vânzării!...
Vorbesc doar arginții...
Și crucile, de pe **mesele Tăcerii!**

.....
Toamna aceea, prin care o **doină**
Cânta, după ploaie!...
Voievozii alergau după războaie
și minuni,
Meșterii ridicau cetăți
Și o mănăstire, sub soare...
Prin toamna aceea a trecut și Ana,
Care spre Manole **venea!**”

N-ar fi exclus să întrevădem, cumva unilateral, **Simbolismul politic** al titlului acestui volum, **ÎNGERUL NOSTRU**. Până în 1991, poeți precum Josef Brodski, Grigore Vieru sau Anatol Ciocanu vorbeau, doar pe șoptite, despre **gerul** din Extremul Răsărit al Imperiului sovietic. Astăzi, ne-amintește Octavian Sergentu, nu mai este de vină frigul acela **imperial**, ci **gerul dinlăuntrul sufletului nostru**. Sunt toate acestea metafore și simboluri incredibile, la un creator tânăr, netrecut (slavă Domnului!) prin vechi politici, ori lagăre de concentrare!

Astfel este și acest scilpitor **Haiku**, închinat sfârșitului rănilor și tuturor durerilor:

„**Rănille** au făcut aripi
Și defilează, prin nori,
Caută durerile, toate,
În alte aripi de visători!...

.....

Peste Țări, ape și Mări,
Cu întregul alai de îngeri
Își petrec lacrima-n poveri!...

.....
Rănile tale scriu **poeme**
Care n-au fost citite, cândva,
Umbra le crește **copite de căprioară,**
Ca **suferința să poată umbla!...**

.....
Râuri și mări, în zare,
brazi, plopi, codri, sub cer
Sate, cetăți, oameni, orașe –
În arșiță și în ger!" (**ÎNGER**)

Orașul suferinzilor seculari, sub un sceptru imperial prăbușit, este asemănat de poet cu cetatea, arșița și oamenii NINIVEI a profetului Iona. Iar **neamul** – e Poporul lui Ezekiel, în exilul babilonian:

„Oraș al stingerii și învierii noastre,
Bolnav de-atâtea bocitori,
La porți!...
Desculți să trecem, ca proorocii
Granița!...
Toți, la un loc!...”

Octavian Sergentu ne apare, astfel, în volumul „**ÎNGERUL NOSTRU**”, în egală măsură, un vizionar **politic** și **mitic**, într-o eră în care, iată, **se pot împlini toate profețiile politice**”. Un vizionar original, îndrăzneț și paradoxal, de la care ne putem aștepta la importante realizări, în domeniul **Artei** și **Culturii scrise românești** și europene, de mâine.

Cluj-Napoca, mai 2010
Constantin Zărnescu

Îngerii noștri

Poate că îngerii mai răzbat spre noi
Și ne ademenesc spre o iarnă solitară
Sau au luat imaginea unor cocori
Care îngheață în rană.

Poate că îngerii suntem chiar noi
Care poartă calvarul sau poama
Ce zace într-un vechi butoi
Și are doar mireasmă de toamnă.

Poate că îngerii noștri bălai
Nu mai pot să pronunțe vocale
Ca să ne spună despre viață și rai
Și să ne ofere dulci portocale.

Poate că ei au plecat în amurg
Spre alte tărâmurii astrale
Și se încălzesc la vreun nou rug
Cu alți îngeri cu alte icoane.

Poate că îngerii noștri ne cheamă
Probabil i-am pierdut pe-o mică cărare
Într-o pădure cu multă zăpadă
Unde-am zăbovit din eroare.

Poate că îngerii mai răzbat spre noi
Și ne cer un pariu cu destinul
Să fim iarăși aceeași - doi
Care am trăit intens divinul.

Care au fost două ape curate
Lângă inima unui tei
Două forme de umbre în noapte
Și un vis cu imense idei.

Poate că îngerii noștri respiră
Și ne cântă din depărtări
Vechea noastră inedită idilă
Rătăcită în sens și uitări.

oboseală

am obosit să aştept tăcerea din fereastră
şi ochii mei s-au micşorat vizibil
aş vrea să ma scufund în somnul ce ma apasă
dar dacă vii şi eu nu ştiu
doar inimii îi pasă.

Am obosit să aştept mirozna din petale
Şi să le scutur numărându-le ușor
Ca zilele atât de grave şi ovale
Petale veştede de imens dor.

Am obosit să tune cerul înnourat în mine
Şi stele să se ascundă când vin multe ploi
Să te blestem să te urăsc cu stângăcie
Ş-apoi să te doresc când eram noi.

Am obosit să aştept minciuna respirând pe buze
Şi zâmbetul şi camuflatul tău sărut
Care striveşte mult mai rău ca labele meduzei
Am obosit în suflet să fiu slut.

ochii pot să mintă?!

oare acești ochi pot să mintă
când suferă infernal
și cu lacrimile lor
ți-ar spăla picioarele
bolnavi precum sunt
crezi în naivitatea lor
și nu pricepi aproape deloc
că-ți prepară ura și blestemul
pur și simplu nu suportă ura și minciuna
nici spărgătorii de vis
nici târfele care se regulează
în fața altarului
și frâng aripile îngerilor
oare acești ochi să fie
mănăstirea devastată de barbari ?!

Îngerii plâng pentru Tata

și îngerii plâng pentru tine tată
ți-au dat aripile să urci în paradis
când lacrima lor cădea pe față
și ne întreba cât mai rămâi atât de trist.

Și îngerii plâng pentru tine tată
Ah, cât te iubesc cum te strig
Să revii în viața de altădată
Când pentru tine aveau aripi...

î nec

a venit o noapte
și s-a așezat drept pe lacrimi
pentru că era prea târziu
pentru compasiune
s-a îneecat în ele.

femeia expresivă

stau singur și citesc din femeia expresivă
îmi țin în palme fața ca să nu sărute
pagina-acolo unde nu se mai termină
cu rotunzimea sânilor neînțeleși
care înfloresc precum caișii în cale
deasupra lor zboară perechi de porumbei
sau poate însăși îngerii
cântă se joacă și bat clopotul din biserică
în aerul plin de iluzii caste
deschid fereastra și împart clopoței
care trezesc cu clinchetele lor subțiri
seara
parcă vor să spună că a pornit
sărutul
să imobilizeze exemplarul demers al absenței
și asta pentru a ne scufunda deplin în primăvară
ca să ne cunune
trandafirii...

doar cuvinte

într-o zi ne vor părăsi semnele
pe care le-am adulat
când ni se îngroșau ochii de necaz
și ele ne lipeau flori tămăduitoare
pe fața beată de aliterație
ca niște ore ucise fără sens
ne-or părăsi și supărați
cu mâinile pe gânduri
le vom căuta
neînduplecați
să le învârtim cu viteză
sensul lor
pe limba care a uitat
să vorbească.

regrete

regret divorțul timpului din noi
și lacrimile ce se scurg din călimară
poemele ne recheamă înapoi
și ne versifică subtil în rouă.

departe ești și trist e ceasul
că telefonu-i mut și nici nu sună
parșiva vreme dă împasul
în inimă e cataclism și-e nebună.

și nu te întorci din depărtare
să spargi un vis aproape infernal
să redevii iluzia din zare
și inima ce bate la plural.

îngeri

oriunde sunt ingeri
ei sunt aproape de noi
oriunde sunt aripi
acolo există oameni
și speranțe
oriunde suntem noi
acolo sunt gânduri
și lacrimi
și cuvinte
și lacrimi
și moarte
și viață
oriunde există părinți
există în cercăne și copii
și vise
și lacrimi
și cuvinte
și lacrimi
și zbor
oriunde există pământ
sunt și cruci
pline de lacrimi
și cuvinte
și noi existăm
și noi știm că suntem
sau nu știm
și
să ne ascundem dragostea.

Încălzire globală

ne topim cu ceilalți
    în congelatoarele
        de la bucătărie
de atâta defecțiune mintală
se face levitație în priză
cohorte de îngeri s-au retras spre ceruri
să nu se impută -
cineva a avut totuși grijă să ne miroase.

revino

în părul tău se vor împleti trandafirii
și luna îți voi aduce-o din cer
când stelele se vor azvârli în pâlpâire
frumoasa mea din amintire
revino în viața mea și-o cer.

îți aduci aminte cum odată
îmi vorbeai de sufletul pereche și de zbor
că despărțirea e o erată
ce n-am înlăturat-o din calculator.

și acum când totu-i vers și nostalgie
și norii firoși și-au făcut turn în cer
frumoasa mea din amintire
ce a fost dorință astăzi e stingher.

legendă

plugarul a venit și a arat
țara lui Abel...
să fi fost Cain ?!

marile tăceri

există cea mai mare tăcere în lume
când vine vreun ceas al vânzării
vorbec doar arginții.....
și crucile prin Marile tăceri.

legendă

toamna aceea prin care o doină
cânta după ploaie
voievozii alergau după războaie și minuni
meșterii ridicau cetăți și o mănăstire sub soare
prin toamna aceea a trecut Ana
care la Manole
venea...

***

criză de scrisori
și clișee de atitudine
perseverează în algoritmul
imaginar
arhetipuri se manifestă
în semilună
ochii mei îmbracă haina de nuntă.

***

dragostea
cădea din ram în ram
până am stăpânit-o
în brațele mele.

formula păcii

porțile fortăreței
au fost redeschise Reginei
era în brațele dușmanului
sărutând Pacea.

sondaj de opinie

un poet caută păcatul-
Știți cumva vreo adresă?!

solititudine

sunt o lacrimă pe uscat
pentru că marea
așa cum e
mă ignoră.

confuzie

se înghesuie lumea în tren
mai confundă vagoanele
se înghesuie și buzele noastre
confundă și ele ceva
sau poate le place confuzia
câtă înghesuială și confuzie
iubito
și toate trec prin trenul dragostei.

manifest îndurerat

rănilor au făcut aripi
și defilează prin nori
caută durerile toate
în alte aripi de visători.

rănilor plâng în tăcere
peste țări, ape și mări
cu întregul alai de îngeri
își petrec lacrima-n poveri.

rănilor tale scriu poeme
care n-au fost citite cândva
umbra le crește copite de căprioară
ca suferința să poată umbla.

am alungat îngerii

am alungat îngerii
emigrăm în rătăcirea noastră
fiecare avem câte o lacrimă
pe buze-eu pentru tine
și tu pentru mine-
ca micii răsfățați
plimbăm mierea cuvintelor
dincolo în sensul iubiților
au fugit mâinile au adormit ochii
și dogoream noaptea pentru dimineață
am alungat îngerii
și acum la câte un pol
prin noi tăcerile alunecă în ninsori.

bocet

nu crezi că ar fi mai bine
să plângem pentru ploi
e secetă și bacii n-au apă pentru oi
bătrânii nu au lacrimi singurătatea înghit
puținul somn îi vede din zi mai istoviți
ne ghemuim în bocet să plângem pentru toți
pentru țărâna sacră ce ține vii și morți
râuri și mări în zare
brazi plopi codri sub cer
sate cetăți orașe
oameni în arșiță și ger.

să plângem rătăciți să plângem în erori
cum din icoane sfinții în hohot pot să plângă
prin clopotele în dangăt și prin noi stingheri
când morții își petrec în cimitire
din ochii grei și reci să scurgem tot

absenți de urma lacrimii sărate
să plângem iar să plângem sec
de o fi să ne căznim în șoaptă
oraș al stingerii și învierii noastre
bolnav de atâția bocitori la porți
desculț să trecem ca prorocii granița
și să scâncim această despărțire launloc.

simplă amintire

nu te grăbi să-mi faci rău și să-mi scuipi în sufletul
doldora de amintiri
nu mai știi cum să-ți spun dar se apropie iarna
și oglinda respiră poza ta de adio
cuvinte simple
cuvinte pe care le morsoc printre dinți
ca pe un fir de iarbă
și le scuip cu gravitate și mireasmă de speranță
ca într-o iarnă cu fulgi
ca într-o primăvară cu muguri
ca într-o vară cu tălpi ce gonesc soarele
ca într-o toamnă ce dezbrăcăm porumbul
ca într-o amintire pe care o descărcăm în calculator-
în care rămânem doar cu grimasa tristă a actorului de
după décor...

emoție de nuntă

Posibil că este o mare emoție la această nuntă
dar la care este absentă mireasa mea...
dacă aș ști că va apărea la ușă
și mă voi îmbăta cu dragoste
doar ca să-și ia adio de la inima mea
iubirea mea ca o sămânță de Măslin
și ca pasărea care se înalță spre soare
ca să locuiască în sferile de influență
explică-mi de ce vocea mea de sclav
te surprinde în amețeala văzduhului
în care se rotește rochia imaculată de mireasă
la prezenta nuntă care e fermecătoare
și tăcerea care târziu află
că nu vom muri împreună
și nici nu vor crește copiii în brațe.

iubirea și-a rătăcit notele melodiei
ca și zâmbetele care au împietrit
o dată cu ziua ta de naștere
la care nu am ajuns
să-ți ofer un inel
cel de logodnă
care a rămas în sertarul bijutarului

la această cununie nici îngerii nu au fost
doar un șemineu cu un foc singuratic
și o cupă de șampanie
cu gust de otravă
ce îmi alină mușchii și gustă

dintr-o nuntă foarte singuratică.

dureri dentare

îmi vine greu să întâmpin zorii cu inima în mână
fără tine fără umbra ta
ca două unități de măsură care nu se ajung
ca două scrisori care nu încap în cutia poștală
și nu găsesc casele și lacrimile
ca două sărutări fără destinație
așa citesc roua dimineții și aștept soarta
să ne prindă la mijloc
să ne spele ochii și lipsurile
și tainele și adevărurile
și genele răsuflecate
și ochii albaștri
și părul blond
și părul brun
și părul roșcat
după cum ți-l coafezi
și-l privești prin geam
și după cum ne regăsim chipul
în durerile dentare.

busola inimii

poza ta o voi păstra la piept
cu zâmbet obosit
ca un test de fidelitate
când se schimbă fusul orar...

să punem punct relației noastre

astrologii ne sugerează să punem punct relației
noastre
demult ne spun că și noaptea ne-a strâns în brațe
când s-a retras bezmetică după nori
și ne spunea că ne introduce în programele speciale
pentru că suntem atrași unul față de altul
ca tera de lună și de soare
ca ploaia de cer și de pământ
dar trebuie să punem punct
relației noastre năucitoare
și să savurăm clipa când îți strângeam mânil
și-ți strămutam ochii
și te posedam în candelabrul
reflectat din tabloul din muzeele de artă
și încă ne mai adună sentimentul de admirație
cu care colindam pe străzile prăfuite ale orașului.

distracție de zăpadă

se distrează viscolul pe străzi ca și tinerii,
care aruncă unul în altul cu boțuri de zăpadă
și alături de copii cresc în curte oameni de zăpadă
se distrează viscolul de parcă ar căuta destinul
și zâmbeste vărgat în temnița de gheață fără confort
de parcă s-ar filma într-un spot publicitar...

criză

nu isprăvesc să-mi iau comisionul
e recesiune mondială
Mi se spune că și nunțile se sistează pe o perioadă
nelimitată
mirii sunt fără sentimente
miresele fără haine și coroniță
mărirele nu își mai întorc valurile
ca să înghită recesiunea
curajul a plecat de acasă
și vodka nu mai e bună de nimic
și nu mă mai înțepă cu acul său o albină
ca să-mi stingă coșmarul în somn
idiotii, simpatici, nu mai sunt violatori emoționali
armele lor nu mai opresc demonii
din demersul lor nupțial
și nu te mai călăresc intelectual
ca să-ți demonstreze că știu de-a binelea să mintă.

temniță

ai îndrăgit să torni și vinul în pocale
și în lacrimile care atât de ușor amăgesc visele
mai bine ne-am lipi obrazii
ca niște lungi sentimente pline de iubire
gata să spargă ora de morală
când mă strecor la pas pe tastele convenționale
de pe calculator ca în pușcărie
să spun cât îmi e de frig în difuzoare
și nu se apropie dragostea -
mai rămânem zidiți în termopane...

amintire

nu da din batistă și nu-mi spune cuvinte de adio
avem o noapte să ne schimbăm orașul
lasă mândria de femeie
vreau să vedem încă o dată zorii
să adormec visul dulce sau ploaia de vară
și deștele tale subțiri și suave
ce îmi ating cuvintele ce se scurg de pe bărbie
și iau calea spre tine...

istorie recentă

ce sincer este Orașul
ne atinge la inimă ca la un concert cu mâinile ridicate
dar fericirea nu o poți fura din stradă
ca și orașul în care am sărutat toate amintirile
pe care le-aș fi uitat cândva
într-zi sau în noapte
pe peronul gării
diminuața când am gustat fierbinte
primăvara
și ceaiul de pe șervețelul întins pe masă

sunt beat după femeia căreia i-am pierdut inelul
care mă așteaptă în pragul unei traduceri
sau în fața unei știri la rubrica pierderi-
cea matrimonială nu mai există

voi zice, bună ziua, tandra și suava mea fiară,
vreau să te sărut pe frunte
că doar acolo ai păstrat amintirile
și liniile de tren care mă duceau de la tine
și dacă ți-au mai rămas șoapte și noutăți în viață
vreau și pe ele să le îmbrățișez
ca să mi te redea timidă și palidă
ca pe o îmbrățișare pe care o furam de pe terasa
ce era de asupra Grădinii Botanice
când toate florile
cele mai frumoase
se aflau la picioarele tale
și sorbeam din vinul pe care l-am abandonat

mulți ani în urmă
în era lui Gorbaciov
și nu mai rosteam verbe pe stradă
le trimiteam prin mesajele de pe NET
care reclamau să facem dragoste online
și nouă ni s-a blocat o singură tastă
de care a depins întreaga noastră viață.

dor de sărut

nu mai am soție
și nu mai vreau unt pe pâine
habar nu am
dacă smochina roșie de pe buzele tale
merită să fie sărutată
iar cine începe să sărute dulce
sărută până la moarte
și eu te voi săruta așa
și degetele tale și creștetul care iartă
și dacă e să mă simt bine
e doar ca să duc sărutul letal spre tine...
Doamne, iartă-mi, incompetența
nu vreau să pierd acest sărut
singurul ce mai reclamă dragostea
care se prelungește din inimă
spre Ea
spre El
și
spre Tine.

cuplu

stăm ca doi oameni obișnuiți
într-un fel apocaliptic
mulți te cred târfă
mulți mă cred fraier
tu ca o evă
eu ca un adam
dar stăm și ne privim
cum s-ar privi două stele fără să se atingă
sau două sticle de bere din frigider
și nu văd lumina de la capătul paharului
și șoaptele care se ascund
în ecouri tardive
care se cer să iasă la balcon
poate că în vreo zi impară din această săptămână
te voi purta ca pe un fulg stingher
ce se topește în palme
până să evadez din amintiri
printre frunzele de căpșuni
din fața casei de la țară
stăm ca doi oameni obișnuiți
și citim din textul din Cartea Vieții
eu pentru Tine
tu pentru cel care va veni...

meniu condiționat

crășma a făcut loc algocalminului
e temperatură
vifornița ne sperie
ca și consumul de petarde
pe care îl reclamă câte o fată sexy
care fără un pic de respect
se urcă în cârca lui badea
și-l epuizează
crezând că-l face fericit
ca și pe câte-un furios sau răblăgit
trecut la victime colaterale
există un loc în care pasiunile
se privesc în oglindă
pe câte-o floare de primăvară
ce tresare la prima adiere
de strangere în brațe
și răsuflă întortocheat
pe un covor persan...
doar fumul resimte
din țigările respirate și
ucise de plănânii reoxigenați
incluși în meniu
și în hărțile de geografie.
ne mai scapă niște vocale
abrupte de lângă consoanele
de la ferărie
care strâmbă din gură
și schimbă melodiile
ca la schi alpin...

manipulare

conflictul istoric
dintre autonomiile căptușite în dosul inimii
nu mai sunt explicite
este o manieră primitivă să spui
hopa-hopa
fără argumente
și doar cașcavalul
și ciolanul în felii
îl tăiem
ca pe un contract
stabilit pe o gumă de mestecat
desprins din fondurile europene
sau dintr-o investiție inopinată-
și iarăși producem planul anti-criză,
confuz precum covrigul de sare
ca și dragostea asta politicoasă
care îmi suprimă manifestările perverse
biologice și ilogice
pentru că am un credit ipotecar
de la banca cu soluții
care nu pune condiții
de creare a unui nou guvern de uniune-națională
care încarcă știri pe Internet
și ne oferă nenumărate calamități
pe capul nostru
expuse la televizor și pe la radio
și ne rezervă greve și protese

și iubiri interzise și lacrimi
și pe câte un moș Crăciun
ca pe un succes milenar
și tu cu viitorul în mână
și eu cu speranța în tindă...
ce bine știm să acceptăm manipularea
mai ales când vine din ochi, din sărut, din inimă.

fată frumoasă

fată frumoasă care îmi lași gura uscată
ce nu s-a înfruptat încă din sărutarea ta
și nu mai vrea decât să vadă
chipul fericit pe timp de lună plină.

fată frumoasă ca o emoție abisală
și profundă ca un tremur surd
pune zâmbetul la locul lui
unde îi șade bine
și dacă poți modifică-mi cuvintele
și transformă-le în lapte, în gheață, struguri
și în multă coacăză
pentru că foarte mult îmi doresc
să ți le aduc pe buze
și să ți le înșir pe ochi, pe inimă, pe oxigen
să văd dacă îți plac fructele și zaharina
și în ce cantitate
doar lacrimile mai produc metafore
triste precum semnele de carte
invocă toate mesajele luminii
și plâng culorile în simboluri
ca scoicile de pe fundul mării
și te strigă și te aclamă
într-o ninsoare în rit arhaic
care mai aplică enunțuri împereceheate
și obligă lumea să inspire din bucuriile vitale
să se asfixieze câte unul

cu gura preauscată și ovală
în fiecare strop de noapte ...

tu, fată preafrumoasă, ce porți coroana unui soare
copilă ce atingi cu al tău zâmbet copios
antichitatea și cavalerii în armură și în zale
iar reaprinzi scânteile asfințitului adormit-
ca un clopoțel înfipt în inimă
ne scoți la teste de infidelitate
în care amurgul ne dezbracă visele finale
și iluziile unor mai vechi iubiri.

mijatca

ne jucăm de-a mijatca
și eu nu te văd
și tu nu mă vezi
și totuși ne jucăm de-a mijatca
cu baionetele în mâini
și ne luptăm cu ochii închiși
și chiar dacă murim
pe partea cealaltă a străzii
avem parte de-o nouă altă bătălie
lângă celălalt semafor-
suntem slabi și firavi
suntem grași și furioși
și ne jucăm viața ca la război
și ne jucăm de-a mijatca
și ne jucăm Unirea de secole de ani
și nu vedem că dincolo de întuneric
este cea mai mare beznă
și pentru că dincolo de pupilele stinse
sunt alte pupile stinse
și dacă aş accepta să institui metoda lui Hara-kiri,-
a lui Hara și kiril-
trebuie să cer aprobarea de la cei care își zic samurai
și de la alți samurai
Sam-ură-ai-să-mor-ai-sămușcrai-samu-rai-
și noi ne jucăm de-a mijatca
și ne lipsește gașca
cu fața pe trotuar...

noi ne tot jucăm de-a mijatca.

festival de filaj

acces interzis
este un festival de filaj
se recuceresc perechile de erori
care ca și veverițele prin zăpadă
ronțăie alune
și urcă sentimentele serios mascate
și strict codate la altitudini
ca să își poată declara gingașia
care rezistă prin anotimpuri vărgate
și altercații verbale
când nu se mai reușește să fie prinsă în palmă luna
și nici în ceașca de ceai
încât stelele licăresc în comete
precum spiritele în oglinda
de pe fundul lacului.
doar să se audă pescărușii
scuipând verbe în nufăr
și în tot această dezordine euforică
se simte lipsă masca de oxigen
și violonecelul care mișcă genele
spre timpane încordate
de atâta beatitudine ancestrală
cobesc stafiile după nunțile de argint
și greierii dansează viața în rouă
fără patine fără role fără grabă

și pe lacrimile uscate de pe buze
doar ca să-și descopere casa, masa și Țara
dar peste ploile ce cresc cerul
ni se sugerează
acces interzis la petarde...

tranzacții spirituale

mercenarii de suflete
ne schimbă cămășile de pe noi
și le însumează în PIBul calculat pe poarta iluziei
și nu mai vine nici Dumnezeu și nici sfântul Petru
și nu pot să-mi spun litaniiile
și revăd visele caselor cu două turle
și nici liniștea sufletească lămuritoare nu se prevede
doar graba ca într-un Mall
în care fiecare își vinde haina ca pe propriul suflet
fără să se gândească la dreapta și la stânga politică
la Imperii și enclave
pe care le înjurăm sau le aclamăm
la manele, la rock sau la folk-
pe care le îngânăm în cada de la baie
și uităm de proximitatea Iadului și a Raiului
de literatură și viața strecurată în pașapoartele
biometrice
cu cifra hidrei sau a Satanei
sau poate doar cu scandalul conspirației
fără de care aspirația la Regatul Cerului
nu ar avea un sens al luptei dintre îngeri și demoni
al istoriei unei civilizații
răsfirate și pe generația noastră

absorbită de patime și idealuri
pentru o misiune a sa-
de Reîntregire
a trupului
a spiritului
și a faptei-
mercenarii de suflete
pot să ne schimbe cămășile de pe noi
dar nu ne pot lua ochii
care fug după stele și înălțimi
care respiră vocale de mărimea portocalelor
și își desfac aripile
și nu renunță chiar atât de simplu
să-și salute tatăl
pe care îl vor întâlni în zori
smeriți și cu rugăciunea în brațe.

rugăciune contemporană

parcurs cu această rugăciune în brațe
când sufletele hainele își schimbă
și domnul de îmi alături și chiar în inimă respiră
am să te port pe buzele muiate –n vin
e cert că vreau să mă îmbăt
și lacătul din inimă să mi-l deschid
ca să versific pe câte-o aripă de zbor
această flacără dintr-un alt decor
și să iubesc exilul din îmbărtășări
trecute în ceara din aspre lumânări
să beau aș vrea din gura ta
suavă ca un fulg de nea

buiumac cu coșul plin de sărutări
am să distribui aromele din flori
ca un ecou surpat la geam
ce se rotește în ram de ram
și în gust de verb și în gust amar
am să dezleg iubirile
cu această rugă în brațe parcursând
am s-o rostesc și pe la alte case în gând...

locuri vulnerabile

munte descojit de ură
ce te legeni iar spre cer
vezi cum la asfințit pălește luna
și rugurile o înghit.
Zei strigă că le e frig
și iau forma unui covrig
și nu coboară la acest foc
în care doar călătoriile
își spun toate dorurile
strecurate în altă viață
și în acești ochi mai reclamă iubirile
rătăcite pe un alt munte
în peștera în care se află un inel de logodnă.

lacrimi în palme

s-au suplimentat lacrimile
și nu mai solicită să fie amendate de destin
stăm cu ele în palme
fără o viziune fără o civilizație a bocetului
stăm și ne privim lacrimile
ca pe ochii noștri scoși
și protestăm pașnic
în amintirile tensionante
în care tu erai o umbră
pe care o alergam în zare...

niciodată lumina

niciodată lumina
n-a fost egalabilă
cu o zi de vară,
uneori interesează
ce crede iubita
despre dragoste
formidabilă.

uneori am o teamă,
să fiu absent
printr-o răsturnare,
oricum,
rămân
fidel
Idealurilor,
cât
nu s-ar târî
Obscurul
la valoare...

bărcile

bărci pe litoralul vertical al mării
au pătruns în tihna completă a misterului
nisipul surprinde razele ultra, urmărind
din apusul soarelui cu genele gemânde.

soarta unei iubiri irealizate
în glasul bărcii pustii
ce cheamă regăsirile pierdute
din ajunul nopții.

prezența chipului în imaginea
din pâcla densă, compatibilă
în admirația adâncă a durerii-
singurătatea, regăsirea cea mai sensibilă.

chip de vară

vara a tras o spaimă după ploaie
și-a intoxicat gura cu verbe
presărate cu piper, oțet și fier-
au fost niște tunete ferme.

vara și-a ascuns fața în palme
parcă zidită într-o adâncă amintire
prin care zâmbeau aspru unele doamne
la libertatea din vitrine.

vara se dezbracă și intră în valurile mării
și colinda îndrăgostită împreună cu pescărușii
în zori, doar corăbiile și cărările
și sirenele care anunță brizele iluziei.

vara citea poeme trans și post-moderne
și oferea autografe pe câte-o parte a inimii
ea o ținea de mână pe cea mai visătoare admiratoare
pentru că se considera un bărbat liber...

tu vei merge ca o stafie

se dă interzis la bucurie
și la sensul de-a te ține în brațe
eu te țin sub pleoape
ca și cum te-aș ține în ascuns în emoție
și m-aș lumina în privire.

îngerii îmi împrumută aripile
și zborul ca pe un dans
ca pe o iluminare
strig ca un necunoscut într-o pădure
și aștept ca o lumină să se reverse spre mine.

ce tristă e viața care sapă adânc în memorii
și simulează seară de seară jocul unor sunete
în care tu vei merge ca o stafie după mine
tatuată în lacrimile unor răvașe umede.

deghizat în noapte cu suferința în inimă
stau cu mâinile încrucișate
și cu slova pe buze
lângă icoana preacuratei
și privesc la toate zilele
care ne-au despărțit în neștiire.

convertire

ca un nebun furios alerg ziua
și telefonul mobil nu se stăpânește
să accepte convoiul de mesaje
răzvrătite de atâta singurătate.
nu pot să spun că le voi citi
la această oră de libertate.
ca un prizonier care își caută eliberarea
uit să deschid registrul vocal
să îți ascult vocea și apelul
că ești singură și emancipată
că nu mai aștepti clipa
când va pleca bărbatul
în altă lume marcată
și îți vei lăsa inelul
pe un vraf de cărți
și te vor copleși sentimentele să-ți străbată
firava făptură și răsuflarea
că se poate inița un alt joc de iubire
în care se poate exista
doar în freamătul emoțiilor mercantile
și toate acestea cu o singură dedicație
să fii iubită, să scâncești după multă iubire
ca și când ai putea atinge o filă din nemurire...

ninge

ninge cu semne distinctive peste orașul vechi
ninge cu speranța că poate exista o înoire
fulgii străbat dimineța surprinsă în cârciuma
în care se cântă melodii de dor.

iarna a bătut la ușă și a cerut crășmarului vodcă
să se încălzească la temperatura notelor cântării
și eu am întrebat-o: dacă n-o să se topească,
că rămânem anul viitor fără zăpadă
iarna, jenată, a început să roșească
să mediteze, să se strâmbe și să privească în gol
nu, am să mai vin și altă dată,
pentru că iubitul meu bântuie în lume
și nu mai dă de mult timp pe acasă...

speranță

a adormit marea
nu se mai chinuie să mențină
toți văslașii care se angajează
să-i surprindă respirația
doar citește din stele
își leagă visele zburdalnice
de la un mal la alt mal
de la o țară la o altă țară
și le aplică la inimă iubiților
în loc de decorație câte-o speranță.

În țara înSânGERată

unde doctorii neputincioși pun degetul pe rană
ca pe o țară înjunghiată
și însângerată
și se roagă să se vindece în final
ochii mei îl simt pe Dumnezeu
cum se roagă pe înserate
să aprindem lumânări
și să uităm de cavourile din memorie
de sfinții crucificați în lagăre de concentrare
și de diavolul roșu de la Răsărit.
nici chiar unchiul meu- doctor
nu mai poate să vindece istoria
și nici amăgirea de-a ne trezi zombificați
în cămașe de forță și în cătușe aspre
cu corbi hulpavi care avid mușcă din carne și oase
și noi rămânem dârji cu sufletul imaculat
și cu un Ideal măreț
de-a ne trezi revărsați în lumină
în care speranța îmbracă haina
Patriei regăsite...

În fiecare înger păleşte câte-o inimă

doar gratiile puşcărilor stau neclintite
şi temnicerul care stăpâneşte mumiile meditative
ceasul smerit ticăie singurătatea
şi poate rugăciunea se aude mai viu
în pieptul condamnatului trezit de speranţă
şi de noaptea ce se reazămă de un colţ de zid
e o linişte apăsătoare confiscată de un cod al
înţelepciunii
în care lacrima îmbracă amintirea de Dumnezeu
şi credinţa nestrămutat şi garantată
că în fiecare înger păleşte câte-o inimă
deţinută de un suflet rătăcitor.

tramvaiul

tramvaiul lasă profesiile la stații
și ochii fug după casele lor
sunt multe
tinere și bătrâne, frumoase și hâde...

câteodată, tramvaiul duce moartea acasă
ca să aștepte smerită în dormitor
până se așterne noaptea albastră
și se aude zgomotul ce poartă în târziu
pe cel mai vârstnic călător...

remember

sunt lăutarul unei lumi uitate
nici melodia nu mai e ce a fost
vocalele se arată bosumflate
și lacrimile în cearcăne se opresc.

zădarnic a orbit cuvântu-n închisoare
haiducii jalnic au mai pribegit
când alte note pe cărarea mai lăaturalnică
strunele viorii grav au înegrit.

manele au ispitit corvoada lumii
ne-au scos chiar morții din cimitir
încremeniți mai cugetăm în umbre
și-n renașterea unor martiri.

scrisoare

scrisoarea a căzut din mâna tatei
a fost acel ecou absurd de asfințit
că ochiul cerului clipise și chiar zâmbise
în sentimente care mai preschimbă un copil.

metaforele se răsfrâng în dimineată
iar zorii se răsfrâng pe chip de îndrăgostiți
iar evadează miracolul din icoane
și împarte bucurii pentru copii și a lor părinți.

scrisoarea e o speranță surdă a ieșirii din abis
în care cocostârcii evadează dintr-un vis
pe unde pleoapele rescriu un sentiment de vers
în care Dumnezeu e împăcat cu fiul său.

rană vie

ca o rană care alunecă în casă
și pe buzele chinuite de viață
doar primăvara sfioasă îi mângăie fața
cu aripile fragede sufletul Mamei.

cu inima în mâni și cu ochii răsfirați spre ceruri
mama își face drum prin grădina cu flori
și le îngrijește petalele ca pe niște litere
înhailează aerul serii în piept
și își așteaptă copiii plecați în depărtări
cu lumina severă din lacrimi.

- de ce a plecat toamna și a înjunghiat cuvintele,
rememorez singurătatea și picăturile ploii,
în palma mea și Dumnezeu e numai bocet
și nepoții sunt sunete neatinse...

bărbații au părăsit casa și glia
au rămas doar imaginile triste din carte
mamele spală cămașile neîncercate
și crede că în curând își va vedea miresele fiilor
pentru că vor să le cunoască...

s-au revoltat morții

s-au revoltat morții și au reînviat comunismul
cu securea și nicovala în mână
bat pe la ușile celor tineri
și le cer amenințător nemurirea
ca niște umbre în noapte
vor să confisce viitorul
și dreptul la libertate...
s-a revoltat morții și ca niște monștri
spun că sunt sacri
că lagărele de concentrare
sunt un model de viață
ca și vagabonzii proscriși
sau ca analfabeții leneși
dar turnători de profesie
care azi ar fi la mare prețuire
nimic nu mai e cum a fost
s-a inversat ordinea firească a lucrurilor
se enunță o nouă ordine mondială a morților
care l-au renegat pe Dumnezeu
și au violat partea de lume frumoasă...
s-au revoltat morții și au adus comunismul
și groaza că pot răpune speranța
și libertatea și chiar însăși viața
ce pâlpâie în fiecare firavă inimă...

ispită

timpul fost agresat de motocicliști
 și i-au fost poluate sentimentele
 doar averse de ploaie
 și rafale de vânt
 mai disperă la oră târzie...
 câteodată timpul se pitește singuratic
 în vreo scorbură de pe marginea drumului
 și privește cu ochi adormiți
 vitezomanii curajoși
 care mai zădărește moartea...

***

sunt în interiorul lacrimii de tată
care nu-și slăbește din ochi fiica
cu dragoste oarbă de ani lumină
ca o obsesie care își vede împărăteasa
în rochie imaculată de mireasă
aripi doar aripi de îngeri
se ridică din amintirile apuse
și din călimara ce-a zăbovit să înșire
litere pe porumbeii care vestesc
doar mireasma de ploaie
și cea mai adâncă nuanță de iubire.
nici un post de radio nu mai anunță
joc de zâmbete pe vreme de soare
și doar străinii se mai salută stingher
ca de pe o muzică ritmată...

în inimă se încing ploile cu vânt
și doar o dragoste se strânge în piept
se mai frământă palid un părinte-
de dor de-a sa fată, de dorul unui chip.

elegie

e o minune oraşul
în care comunic în lucruri retrospective
mesager al unei sincerităţi
iubit de-o inimă impară.
profeţii în linişte prin noi
au declarat ziua nunţii
nu a fost decât lumină.

Dumnezeu cu vârful ne turna
vin în păhăre
indivizibil cum era
noi toasturi de noroc ne închina.

sub vechi cuvinte de iubire aprinsă
fixate pe o cruce
ne binecuvânta în tihnă.

smeriţi adu-mecam miresme de colindă
şi-n gest purtam un sentiment de vină...

recunoştinţa oglindea o stare
cu-n timp nedumerit ce mai păşeşte agale
şi iar iniţialul te cuprinde ca în vis
merindele pe care le adori au venin...

şi tu ascuţi de-o voce mult mai falsă
în lacrimi se aşteaptă clipa aşteptată...

să reclădim speranţa cea dintâi

iar reînflorește dragostea ca o primăvară
convoi de sentimente în năduf
ne mai surprind pe-o stradă milenară
și orele la catstif se duc.

și tu nu ești decât o dimineață
ninsă în flori de gutuie
sfântă ca o icoană din catedrala
unde îmi făceam Aleluia..

mica mea iubită
ai traversat profund în mine
cu un desen ce-a răzbit
invaziile de singurătate...

psalm

faci cu pensula să zâmbească sfinții
și să ne lumineze duminicile
să ne pună în rugăciune credința
și în gânduri pocăință.
Ce tânără ești și câtă durere suporti
când aplici acuarela pe câte-o emoție sacră
ca o poezie dusă pe buze
în care vibrează o inimă gingașă.
și-n lumânări de seară doar surâsul
și cămașa de noapte care îți acoperă frumusețea
sau poate visurile strecurate în sânii frageți
din care se revarsă revelația tristeții
că păcatul pribeag singuratic
ca un bisturiu vrea să răpună
clopotnița răstignită de nenumărate ori
pe care își desfac aripile îngerii...

vedenie

și unde marea este o poveste
și unde barca era abis
în palme ne sporeau săgeți celeste
ce ne purtau spre Paradis.

și unde luna se îndoia în zare
pescarii îi numărau pe pescăruși
în umbre se nășteau iubirile fatale
încuviințate în ochi de nibelungi.

și unde dorurile se strecoară în aștri
și în chipul unor îngeri ce tăcut ascult
cuvintele mai cresc un joc palid de lumină
sau poate melodia țărnelor necunoscut.

și unde robii își au o cale
și unde sfinții își duc un legământ
heroglifile invocă zeitățile letale
în simboluri ce sparg tiparele din gând.

emoția pălește dulce aprins precum o floare
pe un drum secret și infinit
miracolele ne surprind mirările umane
în visul unor lumânări ce avid se sting.

În lumea mea

în lumea mea și în altă lume
mormintele au început și au sfârșit
și în toate faptele mărețe
noi invocăm iubirea s-o cinstim.

ce lume în care Egiptul antic
încovoiaie faraonii în mormânt
și viețile traduc timpul în carte
și enigmele în stafii pe acest pământ.

în lumea mea există un ochi magic
care răzbate asiduu în necuprins
în galaxii și constelații nealterate
în timp de realitate sau de vis.

nu avem cum să ajungem steaua
care a căzut fulgerător din univers
să-i înțelegem soarta întrebând-o
ce este adevăr și ce-i eres...

în lumea mea sunt multe păsări
și multe sentimente în năduf
care învăluie coloanele din Templu
și crește inimilor relații spre văzduh.

în lumea mea minunile cuvântă
iubirile au chip de îngeri emotivi
doar agonia morților se avântă
să-mi schimbe viziunea mea de mâine.

CUPRINS:

Îngerii noștri	12
oboseală	14
ochii pot să mintă?!	15
Îngerii plâng pentru Tata	16
î nec	17
femeia expresivă	18
doar cuvinte	19
regrete	20
îngeri	21
încălzire globală	22
revino	23
legendă	24
marile tăceri	25
legendă	26
***	27
***	28
formula păcii	29
sondaj de opinie	30
solititudine	31
confuzie	32
manifest îndurerat	33
am alungat îngerii	34
bocet	35
simplă amintire	36
emoție de nuntă	37
dureri dentare	38
busola inimii	39
să punem punct relației noastre	40
distracție de zăpadă	41
criză	42
temniță	43
amintire	44

istorie recentă.....	45
dor de sărut	47
cuplu	48
meniu condiționat	49
manipulare	50
fată frumoasă	52
mijatca	54
festival de filaj	55
tranzacții spirituale.....	56
rugăciune contemporană.....	58
locuri vulnerabile.....	59
lacrimi în palme	60
niciodată lumina	61
bărcile	62
chip de vară.....	63
tu vei merge ca o stafie	64
convertire	65
ninge	66
speranță.....	67
în țara înSânGERată	68
în fiecare înger pălește câte-o inimă	69
tramvaiul.....	70
remember	71
scrisoare	72
rană vie	73
s-au revoltat morții	74
ispită.....	75
***	76
elegie.....	77
psalm.....	79
vedenie.....	80
În lumea mea	81

